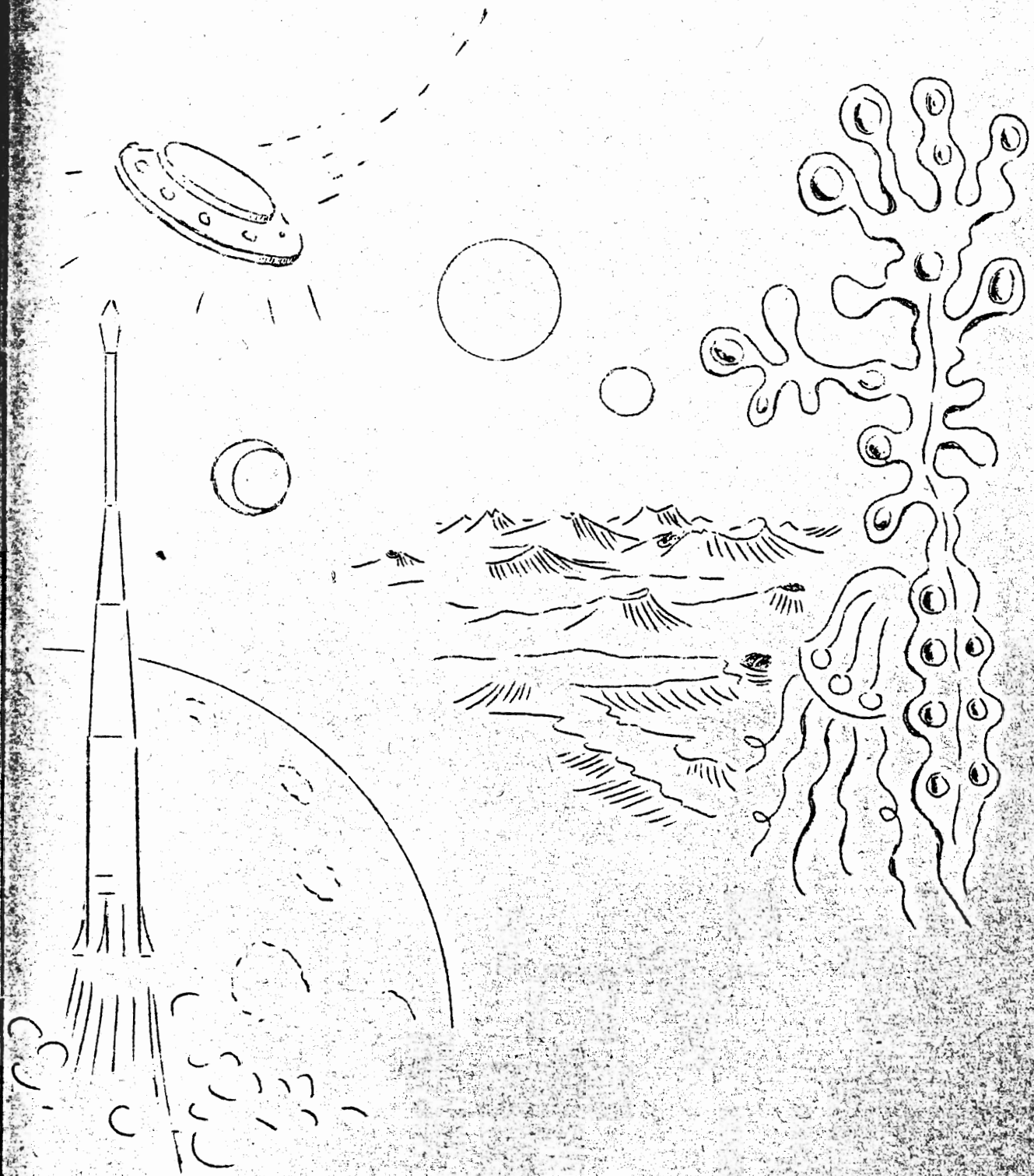

BEWOONDE WERELDEN

orde der verdraagzamen

's-Gravenhage

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Secretariaat: Buitenrustplein 21, Voorburg, Tsz. 728315

- Giro n.º. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" DEN HAAG

BEWOONDE WERELDEN.

Wanneer u 's avond omhoog kijkt naar de sterren, zult u zich zelden realiseren dat ongeveer één op de vier tot één op de zes van die sterren satellieten heeft: een soort planeten. Ook wanneer het aantal met leven bewoonde planeten niet zo buitengewoon groot is (zo ongeveer - als het wat hoger leven moet zijn - één op het miljoen planeten), zal er toch een aardig aantal bewoonde werelden zijn.

Nu zult u begrijpen, dat een wereld om bewoond te kunnen worden aan bepaalde voorwaarden zal moeten voldoen; en daarbij springt allereerst wel in het oog, dat geen enkele wereld door één enkel ras wordt bewoond. Er zijn altijd verschillende rassen.

We zouden verder kunnen spreken over werelden, waar een symbiose tussen verschillende levensvormen bestaat en werelden, waarin we een parasitaire verhouding tussen verschillende levensvormen vinden.

De mens doet heel weinig voor de instandhouding van de plantengroei op aarde. Vooral de bomen zijn zeer belangrijk voor de omzetting van stikstof, koolstof enz. naar zuurstof. Men zou kunnen zeggen: De mens, die weinig daarvoor doet, parasiteert in feite op de grote zuurstofomzetters, die we o.m. in de woudgebieden van Afrika en Zuid-Amerika vinden. We kunnen verder veronderstellen, dat het niet altijd zo zal blijven. Er zal een ogenblik moeten komen, dat de mens overal bewust bosbouw gaat bedrijven. Hij gaat dus zelf bomen planten, niet alleen voor het hout maar wel degelijk om daarmee dus de zuurstofvoorziening te verzekeren. In dicht bevolkte gebieden - zoals in Nederland - spreekt men reeds nu over groene stroken, die men aanlegt en instand houdt, terwijl we ook heel vaak horen van herbebossing van gebieden waar men te veel heeft gekapt. In een dergelijk geval zal de mens dus het leven van de boom bevorderen, terwijl de boom op zijn beurt eigenlijk de mens in leven helpt houden. Een soortgelijke uitwisseling noemen wij een symbiotische verhouding.

Ik ga nu na deze korte uiteenzetting terug naar die vreemde werelden.

Elke wereld heeft verscheidene soorten of rassen; en tussen deze soorten of rassen zullen grote bewustzijnsverschillen bestaan. Dat betekent niet, dat een planeet altijd wordt bewoond door één supérieu ras en een aantal - laat ons zeggen - ondergeschikte of zelfs onbelangrijke rassen. Het kan heel goed voorkomen, dat er ergens op een planeet, op een wereld twee rassen leven, die elk voor zich volkomen bewust zijn en beide op hun eigen wijze als mens mogen worden beschouwd; maar hun functies zijn totaal verschillend. En doordat deze functies totaal verschillend zijn, kunnen zij meestal in symbiose en soms ook nog wel in strijd gezamenlijk op die planeet leven en helpen elkander in leven te houden.

Wanneer we een dergelijke levensvorm, een dergelijke samenhang willen zoeken, dan zullen we moeten gaan in de richting van Cygni (het sterrenbeeld de Zwaan) en wel voornamelijk naar Cygni III. Daar vinden wij nl. een vierde planeet in omloop, waarop twee rassen leven. Het ene is amfibie

(dus dierlijk), het andere is een ontwikkeling van een soort wier; d.w.z. het is een plantaardig wezen, dat uit het water (vloeistof is daar inderdaad H_2O en is daar veel aanwezig) zijn voeding haalt. Nu blijkt, dat de amphibieën zich grotendeels weer voeden met de afgeworpen delen van dit wier, van deze plantaardige wezens. Maar wat is nu het eigenaardige?

Dit wier is een soort knopwier of balwier; d.w.z. dat het in het midden een aantal verdikkingen vertoont, welke zijn samengegroeid, zodat u te maken krijgt met een kluit, waaromheen bijna zonvormig allerhand trillende slierten uitsteken. Die slierten groeien, tot zij een bepaalde lengte hebben en worden daarna afgeworpen; daarvoor in de plaats komen nieuwe.

De in het water opgeloste chemicaliën worden hoofdzakelijk weer omgezet in plantaardige bestanddelen. De amphibieën voeden zich aan de ene kant dus met die afgeworpen delen, maar aan de andere kant beschermen zij de wieren tegen enkele lagere levensvormen. De wieren op hun beurt blijken in staat te zijn hun amphibische partners in de symbiotische verhouding te waarschuwen, wanneer er gevaar dreigt.

Zij blijken - zij het dan onder water - zeer goede weervoorspellers. Zij kunnen veranderingen van stroming, zeebeving e.d. van te voren aanvoelen en geven waarschuwingen door aan het andere ras.

Overigens is het geen beschaving, die u moet verwachten in de ruimte te zullen vinden, want zoals u wel begrijpt is het leven grotendeels onder de waterspiegel nu niet direct bevorderlijk voor het ontstaan van een techniek, waarbij ruimtevaart in het geding komt.

Ik hoop, dat u dit heeft kunnen volgen en dat u hierdoor een begrip hebt gekregen van een symbiotische verhouding.

Nu kan ik natuurlijk niet altijd uitgrijpen naar de hoogste vormen, als ik een illustratie wil geven.

Bij Arcturus vinden wij ook enkele planeten. Eén daarvan is wel beziel, maar bezit t.o.v. de mens een wat lager bewustzijn. Nu blijkt dit bewustzijn zich ongeveer te gedragen als een bloedzuiger; d.w.z. de levensvorm is sentiënt: ze kan als vrije wilsuitoefening een keuze maken. Er bestaat zelfs een zeer beperkte samenleving. Er bestaat een zeker scholingssysteem. Voor voeding is men echter afhankelijk van andere levende wezens en die worden helaas nog niet gespaard. Het is waarschijnlijk dat dit parasitaire ras in een 10.000 jaren is uitgestorven.

Nu ik mijn ideeën omtrent symbiose zowel als parasitaire verhouding op planeten met bewoonde werelden met beelden heb geïllustreerd, kunnen we misschien beter eens nagaan wat er dan wel voor hogere wezens in de ruimte zijn.

Wanneer we zo eens kijken in het Melkwegstelsel, vinden we in het geheel een kleine 400 werelden, waarop een beschavingsvorm bestaat gelijk aan of hoger dan die van de mens. Sommige van die planeten worden door ons wit of goud genoemd; andere planeten duiden wij liever aan met b.v. blauw, rood of zelfs bruin of zwart. Dat wil zeggen: hiermede geven wij aan, hoe de geesteshouding is van deze rassen, van deze wezens en wat we daarvan, wanneer we met zo'n gedachtenstroom in aanraking komen, kunnen verwachten.

Een gouden wereld of een witte wereld blijkt doorgaans over een redelijke techniek te beschikken. Er zijn enkele van deze rassen (ik meen in het geheel een stuk of twaalf), die de problemen van ruimtevaart werkelijk onder de knie hebben en dus niet alleen interplanetair maar zelfs interstellair verkeer kunnen onderhouden. Dat gebeurt over het algemeen zeer matig, omdat men weliswaar voor degenen, die de reis maken de tijd kan verkorten, maar dat tot nu toe nog niet voor de algehele tijdsduur heeft kunnen doen. Zover mij bekend zijn er dus ook in het Melkwegstelsel geen rassen, die een ruimtevaart kennen, waarbij het tijdselement helemaal is uitgeschakeld. Wel bestaat er een mogelijkheid voor sommigen om zich a.h.w. door plooiën van de ruimte heen te wringen. Dit is niet direct het gebruikmaken van een andere dimensie, maar het gebruikmaken van harmonische factoren, die in de verschillende sterren bestaan. Men kan niet van het ene punt naar het an-

een z.g. antimaterie-zon - een zeereigenaardige ruimtelijke structuur: wanneer nu ergens anders een gelijkwaardige zon bestaat van normale materie, dan kan er tussen die ruimten in een zeer korte flits a.h.w. een voertuig doordringen.

Verder hebben wij dan nog voor z.g. "bovenlicht"-snelheden in enkele gevallen met magnetische stormen te maken, die dergelijke ruimtevoertuigen ook wel eens kunnen meetrekken in een praktisch oneindige versnelling. De toestand die ontstaat, zodra de lichtsnelheid wordt overschreden, is een zeer eigenaardige; en ik kan u wel vertellen dat het heel vaak doordringend is, ook voor die hogere wezens.

Zo'n witte planeet beschikt verder over een aantal culturen, waarin symbiose met andere, soms lagere, soms bijna gelijkwaardige wezens is bereikt. Deze voortdurende samenwerking geeft dus de voordelen van b.v.: een plantaardig besef, het besef van een zeedier of van een zoogdier. Wanneer deze dus samenwerken, kan men teams vormen, die volgens wetenschappelijk onderzoek veel verder komen dan de mensen. Wanneer u hier op aarde wilt weten wat er in de diepste zeeën is, dan moet u eerst een bathyscaaf of een bathysfeer bouwen en dan daarmee proberen met veel levensgevaar in de diepte af te dalen. Ginds is er wel een zeewezen, welke dat onderzoek met veel minder risico op zich kan nemen. Ik geloof niet, dat ik er al te ver op moet doorgaan.

Eigenaardig is, dat overal waar we symbiose aantreffen de bestuursvorm ongeveer socialistisch is. Dat wil dus niet zeggen: socialisme van "arbeiders aller landen der aarde verenigt u", maar de gemeenschap als zodanig wordt door een ieder gediend en geeft garanties aan iedereen; en dat is wel een mooi verschijnsel.

De opvattingen van deze witte en gouden planeten zijn sterk afhankelijk van het Godsbegrip, dat daar bestaat.

U zult begrijpen dat al deze planeten, waarover ik nu spreek, een eigen omzetting hebben. We hebben dus niet alleen te maken met planeten waar zuurstof voor de levende wezens belangrijk is; ergens anders kan het methaan of ammoniak zijn. Er zijn nog heel wat andere gasomzettingen denkbaar. Ook de luchtsamenstelling van de z.g. zuurstofwerelden kan zeer sterk verschillen.

Die rassen hebben dus allemaal een eigen vorm. In de buurt van uw eigen zon zijn - voor zover mij bekend is - drie werkelijk hoger ontwikkelde rassen, waarvan er één ruimtevaart heeft en dat wij een wit of een gouden ras noemen; een ander noemen we blauw, omdat hier een zuiver wetenschappelijk denken de overhand heeft; en het derde beschouwen wij als bruin tegen zwart aan, omdat het buitengewoon strijdlustig is en daarbij erg egoïstisch.

Komen wij op zo'n blauwe wereld, dan blijkt de rede, de logica (overigens geen menselijke logica) een zeer grote rol te spelen. Men erkent bepaalde natuurwetten en voegt de mens zonder meer in deze wetten in. Zijn eigen geaardheid en neiging spelen er geen rol.

Komt u op een blauwe wereld, dan zou volgens uw geboorte en de daarmee gepaard gaande kwaliteiten eenvoudig een beroep worden vastgesteld; u wordt daarvoor opgevoed en heeft dit dan maar te doen. Daarnaast hebben zij natuurlijk nog wel wat vrije tijd, maar het verschil is toch wel groot.

Wanneer u op een witte of een gouden wereld zou worden geboren, dan zou u de kans krijgen om volgens uw vermogens en bekwaamheden zelf uw beroep te kiezen of uw roeping te volgen.

De vorm van geloof baseert zich op een werkelijk cosmisch Godsbegrip, waarbij begrippen als cosmische liefde een zeer grote rol spelen o.m. bij het witte of gouden ras, dat in uw buurt leeft. (Uw buurt, nu ja, het is nog altijd wel een paar honderd lichtjaren verwijderd, maar het is toch in ieder geval dichtbij vergeleken bij de rest van het Al.)

De gedachte aan een cosmische wet en een cosmische God bestaat practisch overal waar een wereld tot een leven in symbiose komt, waarbij de gemeenschap zelf wordt gediend door de delen van die gemeenschap en de gemeenschap als geheel verantwoordelijkheid voor elk deel van die gemeenschap aanvaardt. Van een dictatuur is weinig sprake en men zou volgens de stoffelijke termen misschien kunnen spreken van een religieus-democratisch-socialistische staat. Een beetje gemengd.

Een blauwe wereld heeft over het algemeen een begrip van God als een wet of een aantal wetten. God is onveranderlijk. God grijpt niet in in het Al; en wat die God doet, daarmee heb je je niet bezig te houden. Of er een voortbestaan is of niet, is op vele van die werelden ook onbelangrijk. "Want," zegt men, "daar heb ik niets mee te maken. Ik leef vandaag. Vandaag moet ik presteren en moet ik mijn kennis uitbreiden."

De poging om alle leven geschikt te maken tot uitbreiding of behoud van kennis, is op die planeten de aanleiding tot zeer vele vreemdsoortige mutaties. En we kunnen ook wel zeggen, dat verschillende blauwe planeten in het verleden zijn ondergegaan aan proefnemingen met mutatievormen, waarmee men dacht ofwel het ras te kunnen verbeteren, dan wel bijzondere mogelijkheden te scheppen voor ondergeschikte rassen.

Een bruine planeet is een planeet, die tamelijk egoïstisch is. Haar samenhang is over het algemeen haast parasitair; d.w.z. ze gebruikt alle levensbronnen en alle leven lager staande dan het heersende ras ten bate van het heersende ras, zonder daarvoor nu werkelijk iets terug te doen. Men gaat uit van het begrip, dat er wel ergens een God is; maar deze God wordt gebruikt als een soort propagandamiddel. In heel veel gevallen is de samenhang van de bevolking zelf één of meer dictaturen; d.w.z. groepen onder één grote leider en diens gezag is absoluut. Priesters, koningen, gezondenen enz. spelen vaak een grote rol. Wanneer een dergelijk ras ruimtevaart krijgt - wat een enkele keer voorkomt - dan is het gewoonlijk levensgevaarlijk.

Het denken is eenzijdig. Het gemiddelde bewustzijn - van uit geestelijk standpunt gezien - ligt zelfs iets lager dan dat van de aarde, omdat het sterk egocentrische leven op deze planeten de bewustwording wel erg in de weg staat.

Een zwarte planeet is de meest dodelijke planeet, die we ons kunnen voorstellen. Ze gaat uit van een absoluut mechanische samenhang der bevolking. De vrije wil wordt niet erkend. Vrije wil en vrije handelingen worden alleen toegelaten in het kader van een gemeenschappelijke actie. Alles is geregeld; toch is er geen dictatuur, maar elk lid van de bevolking wordt a.h.w. voor één bepaald doel gebruikt en in zijn jeugd zo afgericht, dat hij eenvoudig niets anders kan doen. Men zou dit het best met een mierenstaat kunnen vergelijken; met dit verschil, dat een groter persoonlijk bewustzijn bij een aardig deel van de bevolking toch wel aanwezig is. Scherpe wetenschappelijke denkers komen ook hier voor. Krijgt een dergelijk ras ruimtevaart, dan zal het trachten alles aan zich ondergeschikt te maken en te exploiteren. De erkenning van een andere en gelijkwaardige levensvorm is ondenkbaar voor de bewoners van de zwarte planeet.

Eigen ondergang komt heel vaak voort uit koppigheid. Men zou liever het gehele volk of desnoods eigen wereld en zelfs eigen zon vernietigen dan toe te laten, dat een ander in die samenhang ook maar enige wijziging aanbrengt.

Hier heeft u dan een klein overzicht van wat er zo al kan bestaan. Natuurlijk zijn er veel meer vormen denkbaar dan de door mij genoemde. En ik moet toegeven, dat er ook heel wat verschillende Godsbegrippen zijn. Maar u kunt het misschien met de aarde vergelijken:

"Mijn God is een beschermende, toornende en wraakzuchtige God, Die Zich richt tegen alle ongelovigen."

Dat is zwart.

voor allen gelijk is en die we naar beste vermogen moeten dienen." Witte en gouden werelden met daartussen alle schakeringen.

Nu zult u zich afvragen: Hoe zou het er op zo'n planeet uitzien? Ja, wanneer we te maken hebben met humanoïde rassen (d.w.z. mensachtigen), dan zal de totale structuur vaak doen denken aan die van uw eigen wereld. Er zijn planeten waar er een gespreide bevolking is. U zou kunnen zeggen: De gehele planeet is één platteland. Er zijn planeten, waarop stedenbouw zeer veel voorkomt. We kennen koloniserende sterren; d.w.z. de planeten van die sterren koloniseren en gaan dus steden of nederzettingen stichten op andere planeten, zelfs in andere zonnestelsel.

We kennen groepen humanoïden, die veel kleiner zijn dan u maar onnoemelijk veel sterker. We kennen er echter ook, die veel groter zijn dan u, maar die u zo met één tikje zou kunnen omgooien.

Een ander aspect is de verhouding van aswenteling plus de reactiesnelheid. U zou zeggen van de zenuwen. Er zijn rassen bij voor wie één seconde van uw tijd gelijk is aan - laten we zeggen - tien minuten. Er zijn er ook bij, waar tien minuten van uw tijd nog niet gelijk zijn aan één seconde. Er is dus een zeer groot verschil van reactiesnelheid mogelijk; en dit hangt o.a. af van de eigen massa van de planeet, haar wenteling en haar baan t.o.v. haar zon en de uitstraling van die zon.

Dan kennen wij bewoonde planeten, die een z.g. vaste baan hebben; zoals b.v. de aarde. Wij kennen ook planeten, die een wat meer erratische baan hebben; d.w.z. een onregelmatig baanverloop, waarbij men dus hiet heeft te rekenen met vaste seizoenen. Ook dit kan natuurlijk een zeer grote invloed hebben. Want het leven, dat zich daar eenmaal weet te handhaven, wanneer het door een gelukkig toeval tot stand is gekomen, kan een veel grotere weerstand hebben dan een mens zich ooit kan voorstellen. Indien u zich realiseert, dat er planeten zijn waar de gemiddelde oppervlakte-temperaturen variëren tussen ongeveer 120 graden celsius onder nul tot ongeveer 100 graden celsius boven nul, dan kunt u wel even nagaan wat een groot aanpassingsvermogen dan nodig is. U begrijpt, dat de wezens, die daar leven op den duur dus een organisme hebben moeten scheppen, waardoor zij dergelijke grote en vaak in de korte tijd van enkele maanden voorkomende veranderingen kunnen doorstaan. Sommigen doen dit met een winterslaap; anderen door het veranderen van hun tijdreacties en stofwisselingsproces.

Een dergelijke erratische planeet komt zelden tot een grote technologie of industriële cultuur. Daar staat tegenover dat ze - doordat ze onder zeer verschillende condities en ook stralingscondities staat, ze kan b.v. ook wel eens om een tweelingster cirkelen - heel vaak in staat is op het gebied van magnetisme en radiatie ontdekkingen te doen, die hier op aarde nog niet eens denkbaar zijn. De condities zijn anders. Men moet zich daaraan aanpassen en daartegen verweren. Studie is noodzakelijk en uit die noodzaak komt dan vanzelf voort - dat kunt u zich wel voorstellen - een totaal andere techniek, een totaal ander denken en een totaal andere filosofie.

Filosofisch gezien zijn doorgaans de rassen van werelden met een z.g. erratische baan veel beter en komen ook gemakkelijk tot aanpassing en hogere ontwikkeling dan vaste-baan planeten. Want een bewoonde wereld, waar een voortdurende organische aanpassing noodzakelijk is, vergt op den duur ook een verstandelijke aanpassing. Dat wil zeggen: het denkvermogen is gewend om zich tussen zeer grote tegenstellingen vlot te bewegen en van de ene realisatie op de andere over te schakelen, van de ene gewoonte op de andere.

Nu is voor een mens het grootste nadeel, dat hij blijft vastkleven aan een bepaalde structuur, een bepaalde techniek, een bepaalde denkwijze, een bepaalde filosofie. Op die wereld komt dat minder voor. Doordat er geen vaste ritmen zijn, zal een ieder voor al wat nieuw is gemakkelijker openstaan en omdat het voor hem van levensbelang is al het nieuwe te be-

grijpen, zal hij het intenser bestuderen en objectiever beoordelen; en dat betekent, zodra je in de wereld van het abstracte terecht komt, dus wel een zeer vlotte ontwikkeling naar het hogere.

Nu moet ik u nog het een en ander vertellen over de verschillende levensvormen. We hebben het nu wel gehad over humanoïden, maar u zult begrijpen dat praktisch elke vorm, waarin bewustzijn kan bestaan, ook kan groeien tot een menselijk bewustzijn.

U zou zich een planeet kunnen voorstellen, die één grote toendra is, maar waarop het mos een bewustzijnsgraad bereikt, welke van uit de geest gezien aan die van de mens gelijk komt. Toch is er voor u geen techniek te zien en er is niets, dat u beschaving noemt, maar ergens is er een uitwisseling van gedachten, is er een mogelijkheid tot wederzijdse ondersteuning, kortom, een samenwerking. Het zou wel eens kunnen voorkomen, dat een dergelijke planeet juist die eigenschappen ontwikkelt, welke hier op aarde meestal niet worden gebruikt. Want een plant, die iets moet verplaatsen, heeft geen handen en voeten. Maar gedachten zijn krachten; en zij kan gebruik maken van telekinese.

Ik overdrijf een beetje. Het is mij nog niet bekend, of er ergens een bemoste planeet bestaat waar een landend ruimteschip door middel van telekinese naar een ongevaarlijke plaats wordt gebracht, waar de bewoners er geen last van hebben. Maar voorkomen kan het. Ik geef u dit dus zuiver als een beeld.

De volgende levensvormen bestaan inderdaad:

Kristallen, die hoofdzakelijk door middel van trilling; en die dus de vibraties van een planeet omzetten in innerlijke processen, die het denken benaderen. Het eigenaardige is dat alles, wat hier ontstaat, een groei-proces is. Een kristal kan tezamen met andere in een zodanige structuur groeien, dat bepaalde frequenties kunnen worden opgevangen en bepaalde frequenties ook kunnen worden uitgezonden. Voor een mens is het praktisch onbegrijpelijk. Bovendien is het een wereld, waar een mens niet zou kunnen leven.

Dan kennen we werelden, waarop de levensvormen bijna amorf zijn. Ze hebben iets van het ééncellige diertje, dat u hier wel kent: het pantoffeldiertje. Alles wat daar aan vorm bestaat, kan worden veranderd. Deze wezens kunnen zich aan de meest verschillende condities aanpassen. We zullen heel vaak een dergelijke vorm aantreffen. Zover mij bekend is, bijna 50 keer alleen in het Melkwegstelsel, op werelden waar planeten sterke vulkanische werkingen vertonen en vaak door één of meer satellieten een soort vulkanisch getij wordt veroorzaakt.

Deze levensvormen kennen over het algemeen ook geen volledige techniek van uit menselijk standpunt, maar ze komen tot een bepaalde vorm van denken: filosofie. Ze hebben een eigen taal. Ze hebben een soort godsdienst, heel vaak samenhangende met hemellichamen of met de vulkanen, wier getijden voor hen zo belangrijk zijn. Hun techniek bepaalt zich doorgaans tot het groeperen en hergroeperen van dode voorwerpen op hun planeet en het zich verweren met bepaalde, daartoe geconstrueerde middelen tegen hun vijandige levensvormen.

Dan hebben we te maken met dierlijke vormen, die dus uit een ander ras voortkomen dan het uwe.

Stelt u zich voor, dat op aarde de sauriërs eens niet zouden zijn uitgestorven, maar dat zij bewustzijn zouden hebben ontwikkeld, dan zou er dus een wereld zijn geweest van denkende, pratende en misschien ook vechtende reuzen-hagedissen. U kunt zich dan een wereld voorstellen, waar hagedissen de denkers zijn; maar net zo goed een wereld, waar spinnen de denkers zijn. Precies dezelfde vormen vindt u praktisch niet, maar er is voldoende overeenkomst om van een gelijkenis te spreken.

Er zijn inderdaad spinnenwerelden; en er zijn inderdaad werelden, waarop een soort denkende octopi rondlopen. Er zijn werelden, waar we vogels aantreffen; d.w.z. een ontwikkeling van de vogel, die denkend is geworden.

Het zijn geen vliegende mensen; dus stelt u zich nu niet voor: een mooi gevederd vrouwtje, dat daar uit de hoogte komt aanwijken naar haar kwinkelerende minnaar of zo iets. Het zijn eerder dieren, die doen denken aan de emu; als u daarvan een beeld hebt gezien.

De voortplanting kan heel vaak ook belangrijk zijn voor de sociale vorm en daarmee voor het beschavingspatroon op een bewoonde wereld. U kunt wel nagaan, dat b.v. de levendbarende (levendbarend zoals de mens) weer aan heel andere condities onderworpen zijn dan de levendbarende in het water, die een zeer talrijk nageslacht voortbrengen. Zij, die eieren leggen, welke een ontwikkelingstijd of een broeitijd nodig hebben, kunnen weer heel verschillend zijn. De wijze, waarop de nakomelingschap moet worden beschermd, is dus bepalend voor de vorm, die de maatschappij heeft. Want het voortbestaan van het ras is bij alle sentiente wezens toch wel zeer belangrijk.

We kennen verder bepaalde vormen van exogenesis en parthenogenesis; kortom, er zijn heel wat verschillende vormen. Elk van die vormen brengt een bepaald sociaal patroon met zich, heeft invloed op de godsdienst en heeft daarmee ook een zeer belangrijke invloed op wat een dergelijk ras of volk voor zijn burens zou kunnen betekenen.

Nu zou ik graag spreken over de legende van de ruimte-mensen hier op aarde. Ik zeg nadrukkelijk "de legende", want u heeft ook - ik zou haast zeggen - burens of medebewoners. Maar die burens of medebewoners zijn nu niet zo groot in aantal en ze zijn niet de planeetbewoners van b.v. Venus of Mars. Ze zijn eerder een soort schipbreukelingen, die - eenmaal op dit eilandje gekomen - praktisch gedwongen zijn om hier te blijven.

Het kan verschillende oorzaken hebben. Degenen, die u b.v. Venus-mensen zou noemen, hebben daar te lang moeten leven, gebruikmakende van het op Venus zelf bestaande leven. Want daar bestaan ook bepaalde lagere levensvormen en men heeft de daar voorkomende chemische mengsels moeten gebruiken. Het resultaat was, dat die mensen wel in leven bleven, maar hun eigenschappen ondergingen een verandering. Indien ze naar hun planeet waren teruggekeerd, dan zouden ze daar nooit meer goed en gelukkig hebben kunnen leven; ze zouden altijd in een apart wereldje hebben moeten bestaan, ze zouden ander voedsel hebben moeten gebruiken, ze zouden er dus niet meer passen. Daarom zijn ze op Venus gebleven.

Een ander gedeelte ervan bevindt zich op Mars. Tussen Mars en Venus (beide betrekkelijk kleine kolonies overigens) is wel enig verkeer. Op de maan is er ook een nederzetting. Maar ja, die nederzetting zal voorlopig nog wel niet worden gevonden. Wanneer men rond het jaar 1990, misschien 2000 en nog wat, eindelijk zover is gekomen dat men de maan werkelijk exploreert, dan zal men waarschijnlijk nog wel zo'n - en ik denk verlaten - ruimtestation aantreffen. Het zijn echter z.g. steden, ingegraven in verscheidene lagen en voorzien van een afweerschild, maar dat uit de aard der zaak praktisch overdekt is met puin en glaciets, dus stof; eigenlijk glaspoeder, lavapoeder. Hier en daar waar fusie is ontstaan door b.v. inslag van meteorieten of meteorieten, vinden we iets, dat doet denken aan dondersteen; een donderkeil, die in het zand ontstaat, wanneer de bliksem is ingeslagen.

Nu weet ik dat er op aarde heel veel mensen zijn, die denken dat deze bewoners de mensheid cultuur zullen brengen en dat zij de mensheid zullen komen redden. Maar realiseert u zich nu eens goed, hoe de werkelijke verhouding is. Deze mensen zijn schipbreukelingen, die zo nu en dan nog wel contact met huis hebben, maar nooit kunnen terugkeren; een soort bannelingen. Het zijn mensen, die leven op planeten met levenscondities, welke aan hun eigen behoeften en mogelijkheden eigenlijk helemaal niet tegemoetkomen. Zo moeten er b.v. op Venus absoluut kunstmatige verblijven worden gebouwd en kan men er dus niet in de vrije natuur leven, zoals u het zich misschien graag wilt voorstellen. Zij leven wel degelijk in afgeschermd (het is een

gepolariseerd magnetisch scherm) nederzettingen. Een onbepakt verblijf in de open lucht, in de vrije natuur is voor hen niet mogelijk.

Op Mars zijn inderdaad ook een paar nederzettingen, maar daar kan men alleen in zeer bepaalde keteldalen een nederzetting stichten, omdat er op de vlakten altijd zo'n sterke storm woedt, dat praktisch geen mens daartegenop kan; daar is niet tegen te bouwen. Hier bestaat dus ook niet de mogelijkheid om die grote tuinen en lusthoven aan te leggen, die u misschien associëert met een gouden ras van edele mensen met lange haren (Germaans uiterlijk, waarschijnlijk), sandalen en zalvende woorden. Neen, vrienden, zo is het niet.

We vinden in de eerste plaats onder deze directe burens van u mutaties; d.w.z. hun grootte evenals hun levenscyclus lopen zeer sterk uiteen. De grote verschillen - om u dus iets te geven, waarnaar u het kunt afmeten - zullen lopen bij een bepaalde soort (het is eigenlijk geen ras maar een mutatie) van gemiddeld 55 tot 60 cm. tot ongeveer 2 m. De kleuren zullen uiteenlopen van blauw-zwart via groen en geel tot koperachtig brons. De lichaamsbehaarung gaat van nil tot aapachtig. Ik geef u alleen maar een paar voorbeelden. Het zijn dus werkelijk geen gelukkige wezens. Ze zijn waarschijnlijk beter dan u. Ze weten in ieder geval beter wat noodzakelijk is om te blijven voortbestaan en vooral in vrede en samenwerking te leven. Maar dat wil nog niet zeggen, dat zij de redders van de aarde kunnen worden. Ze kunnen voor de aarde wel iets doen en zullen dat misschien ook wel willen doen, maar ze zouden op aarde niet blijvend kunnen leven, daarvoor zijn zij a.h.w. vergiftigd.

Zij hebben hun oerplaneet; en die is voor deze schipbreukelingen een wereld, die bijna wit is. Een wereld met stadsnederzettingen; een gebruik van cybernetica (dus zeer veel automatische productie- en rekenmachines) in een poging om tot absolute beheersing van de planeet te komen: b.v. weercontrole door middel van magnetische velden en statische ladingen. Een wereld, waarop de mensen wel gelukkig zijn, maar waar ze heus niet alleen in een "dolce far niente" kunnen leven; iedereen heeft er zijn eigen taak, iedereen moet werken. Typisch is wel, dat hier praktisch geen publieke vervoermiddelen voorkomen, maar dat men haast onbepakt kan beschikken over persoonlijke vervoermiddelen, die u het best kunt beschouwen als taxi's, al dan niet gekoppeld aan een automaat.

Godsdienst is de verering van de eeuwige Vlam of de zon. Niet meer als het symbool van een ster, maar als herinnering aan de gedachte, dat er eens een oer-zon zou zijn geweest, die door haar licht het Al heeft geschapen en alles heeft bezielde. Een godsbegrip, dat bepaalde filosofische concepten van de mens op aarde wel zeer nabij komt.

Landbouw wordt hier praktisch niet bedreven. Wel kent men een teelt van bepaalde gistsoorten. Algen, daar lijkt het het meest op. En automatische celaankweking in stukken in daarvoor bestemd weefsel, die door een triassische solutie worden gevoed. Het vernietigen van leven of zelfs maar het zich voeden met iets, dat een eigen leven heeft en daarvoor niet speciaal is gekweekt, beschouwt men daar als een grote misdaad. Toch zijn het geen vegetariërs, want bepaalde gerechten komen heel aardig in de buurt van b.v. tournedos rôti.

Kerken kent men er praktisch niet. Wel bijeenkomsten, bij voorkeur in de ochtend- en avonduren, op hoog gelegen plaatsen. Dit is een typisch aspect, dat we bij heel veel bewoonde werelden vinden. Plaatsen dicht bij de hemel schijnen wel van buitengewoon groot belang te zijn.

Dan moeten wij ook rekening houden met het feit, dat er in de kern van een Melkwegstelsel altijd meer zonnen zijn en daardoor ook meer planeten en meer levensvormen met een vaak snellere ontwikkeling; maar ook dat het ratio van explosie-verval door radiatie, het onvruchtbaar worden van planeten veel groter is. Het angstmoment is in de kern van het Al groter; en daardoor krijgen wij dus een andere codex, een andere wet eigenlijk, waarbij

b.v. geldt, dat men zijn grootse vijand moet redden, ook al behoort hij helemaal niet tot je ras, al behoort hij tot een heel ander levensmilieu, je moet het passende milieu voor hem scheppen; je moet hem redden, als er gevaar van buiten dreigt.

Zoals vele mensen hun spanning met een robbertje vechten afreageren, zo is het helaas ook hier. Waar geen direct gevaar bestaat, is men nogal eens geneigd om met elkaar oorlog te voeren. Oorlogvoerende rassen met ruimtevaart zijn altijd gevaarlijk. Het gevaarlijkst de rassen, die op zichzelf nog goedwillend zijn. Wanneer we te maken hebben met een ras, dat op absolute verovering uit is, dan zal zo'n ras voldoende weerstand wekken om elders een sterkere te ontmoeten. Hebben we echter te maken met een ras dat eigenlijk anderen begint te bekeren (dus een soort missie te beoefenen), dan is dat veel gevaarlijker, omdat een missionaris in heel veel gevallen wordt gerespecteerd. Hij is een vreemdeling, hij komt van buiten; en dan blijkt later, dat die missionaris toch niet zó verdraagzaam is, niet zó edel als hij heeft gepredikt, want hij wil dat iedereen hem en zijn wijze van denken en van leven aanvaardt. Het resultaat kunt u wel nagaan. Dan komt er een ogenblik, dat u moet toegeven: nu ja, hier begint weer een uitroeiingsoorlog.

Typisch is daarbij ook de rol, die bepaalde satellieten spelen. Nu denk ik hier b.v. aan de maan. De maan zou een aardige springplank zijn niet alleen voor interplanetaire ruimtevaart maar zelfs als basisstation voor interstellaire vluchten. Waar satellieten zijn, die gemakkelijk kunnen worden bereikt, is ook de ruimtevaart, de kennis van cosmische straling en van krachtvelden altijd direct groter. Heeft men daarbij de beschikking over satellieten - zoals ook voorkomt - die in een kruisende baan een zonnestelsel doorlopen (u zou het een soort komeet kunnen noemen; de baan is meestal een ellips, terwijl het mogelijk is, dat de satelliet voldoende massa bezit om daarop b.v. een waarnemingsstation te vestigen), dan zien wij zeer snel kennis van de cosmos en andere levensvormen ontstaan.

Alles bij elkaar genomen zouden wij dan ook kunnen zeggen:

1e dat de omstandigheden, waarin een bewoonde wereld zich bevindt, in het eigen zonnestelsel bepalend zijn voor het ras, dat er ontstaat.

2e dat de ontwikkeling van dit ras afhankelijk is van:

a. het al dan niet aanwezig zijn van satellieten rond de planeet;

b. het al dan niet in staat zijn om de sterrenwereld waar te nemen.

(Er zijn nl. planeten met een atmosfeer, die een dergelijke waarneming praktisch niet toelaten.)

3e de mogelijkheid om te komen tot een symbiotische samenwerking met andere rassen, andere soorten.

Die drie factoren zijn bepalend voor het wel en wee van een bewoonde wereld.

Men zou dus wel de conclusie kunnen trekken, dat het bewoond-zijn van werelden in de cosmos geen toeval is en dat hier een vast systeem of een vast plan bestaat. Het eerste leven ontstaat altijd weer, doordat: ten eerste gunstige condities aanwezig zijn; ten tweede: doordat straling of een magnetische storm ingrijpt, waardoor hetzij een zeer sterke straling hetzij een groot aantal magnetische wervelingen ontstaat, waaruit dan leven - de eerste primitieve levensvorm - wordt geboren. Ook dit is praktisch overal gelijk en geldt zowel op een methaan-ammoniak-wereld als op een zuurstof-wereld. Kortom, het komt overal voor.

Dan komt men verder tot de eigenaardige ontdekking, dat als in een bepaald zonnestelsel een ras is geboren, dat bewust is (dus een redelijk bewustzijn heeft bereikt), heel vaak bij het afkoelen van de zon de daarop volgende planeten eveneens leven gaan dragen. Men zou haast zeggen, dat de golf van leven zich van buiten naar binnen toe verplaatst en dat daarbij kan worden gesproken van een aantal rassen, die - zover wij kunnen nagaan - elkander bijstaan, terwijl de minst bewusten van het buitenste ras weer behoren tot de meer-bewusten bij het daaropvolgende ras en zo verder. Ook hier kennelijk een samenhang, een vast systeem, een vast plan. Toch be-

staat er voor al die individuen een vrije wil.

Nu mag ik hier even een conclusie aan de "bewoonde werelden" toevoegen, die misschien niet helemaal in de titel beloofd was.

Zover wij kunnen nagaan door het onderzoek van tenminste een 500-tal bewoonde werelden en de omstandigheden nagaande, waaronder dat leven bestond, bestaat en hoe het zeer waarschijnlijk zal bestaan, stellen wij: Er is één en dezelfde wet, die al dit leven regeert. De verschillende ontwikkelingsmogelijkheden op die werelden blijken in overeenstemming te zijn met de daar incarnerende geesten. U zou dus kunnen zeggen, dat een geest a.h.w. kan incarneren in de wereld, die hem past, ook als die wereld hem dan later niet blijkt te passen, omdat ze minder aangenaam is.

Oudere rassen blijken steeds op te treden als helpers, instigatoren van nieuwe levensvormen en ontwikkeling bij jongere rassen. Daarbij blijkt de binding aan de moeder-ster een lange tijd te blijven bestaan, zodat wanneer eenmaal een ontwikkeling plaatsvindt (laten wij nu maar eens een grapje maken: laten we zeggen dat er ergens op Uranus leven is geweest en daarna ergens anders b.v. op Jupiter, op Mars en nu op de Aarde), dat dan die krachten, die ginds begonnen zijn en die geestelijk dus veel hoger zijn gestegen en dus eigenlijk heel ver boven de mensen moeten staan, zich indirect toch met dat zonnestelsel blijven bezig houden. De vorming van rassen, de ontwikkeling van stoffelijke vormen maar ook de geestelijke bewustwording worden kennelijk door groepen in overeenstemming met de ster, de sterregeest tot stand gebracht.

Hieruit trekken wij dan weer de conclusie, dat de bewustzijnsvormen die ontstaan en de incarnaties (de bezieling dus) in een bepaald zonnestelsel direct of indirect samenhangen met de bezielende kracht van de daar regerende ster.

We komen verder tot de conclusie, dat - ofschoon niet gebruikelijk - incarnatie van het ene zonnestelsel naar het andere mogelijk is.

We ontdekken, dat een bepaalde groep van bewustzijn-dragende wezens individuen uitwerpt, zoals een atoom een electron kan uitwerpen, wanneer het b.v. niet stabiel is; en dit uitwerpen geschiedt zo, dat een bepaalde homogeniteit van bewustzijn wordt bereikt. Die homogeniteit van bewustzijn loopt weer in bepaalde tijdfasen, maar ze blijft altijd bestaan. Als u te goed bent voor deze aarde, wordt u er niet meer geboren. Dus denkt u nooit, dat u te goed bent voor deze wereld!

De realisatie, dat deze bindingen hier op aarde bestaan (de binding met de zon, de binding met oudere rassen, laten we het zo maar noemen, of moet ik zeggen: levensgolven en dat overal in het Al gelijk is), brengt mij weer tot de veronderstelling - het is geen zekerheid - dat al dit bewustzijn via de zonnegeesten een centrale bron heeft. Deze centrale bron zou dan identiek kunnen zijn met datgene, wat wij God of de Oerkracht noemen. Zeker is dat niet. Wel moet worden veranderd, dat zowel de bron als de sterren over een bepaald bewustzijn (sentientie plus daadkracht en manipulatie-mogelijkheid) moeten beschikken om die ontwikkeling van levensvormen mogelijk te maken en om deze cyclische groei naar een hoger bewustzijn tot stand te brengen.

Daarmede is mijn eigenlijk onderwerp klaar. Maar aangezien zoveel mensen achter hun brieven p.s. zetten, wil ik dit bij mijn lezing ook nog even doen.

De sferen zijn niet op dezelfde wijze verdeeld als de ruimte. De binding, die met een bepaalde moeder-ster bestaat, blijkt in de sferen afhankelijk van eigen wezen en instelling en niet van een begrenzing van eigen sfeer en mogelijkheden; het bestaat alleen voor degenen, die pas de eerste nog vormkende werelden bereiken. De sferen zelf schijnen zover te gaan, schijnen, dat ze a.h.w. tevens kunnen worden beschouwd als hier en daar verspreide laagjes van het sterrenbewustzijn. De sterren schijnen onderlin, een netwerk te vormen, dat zo'n hele sterrennevel doorkruist en omvat. De gehele sterrennevel is klaarlijk ook een bewustzijn. De sfeer schij

aan dit hoogste bewustzijn gebonden te zijn; althans er zijn ons geen geestelijke werelden bekend, waarvan men kan zeggen dat de sfeer zich uitstrekt op een zodanige manier, dat alle sterrenniveaus er in zijn opgenomen. Verbinding van sterrenniveau tot sterrenniveau is op een hoog niveau misschien denkbaar, maar het is zeker geen eenheid.

Dan geloof ik te mogen besluiten met een stelling, dat niet alleen bewoonde werelden maar ook alle door bewustzijn ontstane of bezielde sferen behoren tot het centrale wezen van een Melkwegstelsel of van een sterrenniveau. Als dit het geval is, moet te midden van die Melkwegstelsels of sterrenniveaus ergens de bron zijn. De wetten, de sentiëntie (dus het bewustzijn), dat we overal vinden, doet ons alleen maar een enorm respect krijgen voor het Bewustzijn, waaruit dit alles moet zijn ontstaan. De wetmatigheid en het gelijkblijven van geestelijke maatstaven voor alle werelden, ongeacht de daarop bestaande levensvormen, doen erkennen dat de bewustwording - al is zij in de sferen gebonden aan de sterrenniveau - klaarblijkelijk toch de eerste taak of werking is van de centrale Oorzaak of Bron.

Als u nu eens droomt van sterren en u denkt aan burens in de ruimte - ook al zult u hen misschien nooit ontmoeten - dan hoop ik, dat u zich allereerst zult realiseren, dat u met alle verschillende opvattingen, met alle verschillende denkwijzen toch veel gemeen hebt, want u stamt uit dezelfde God, u gehoorzaamt aan dezelfde wetten en u zult ten slotte - overgaande - in dezelfde sferen uw mogelijkheden vinden. Er is meer dat u bindt, dan dat u scheidt. Wat de bewoners van verschillende werelden kan scheiden, is hun stoffelijk begrip, hun vooropgezette denkbeelden; nimmer de eeuwige waarde. Daarom hoop ik, dat u nimmer denkt aan de monsters uit de ruimte en nooit aan de verlosser, die uit de ruimte moet komen, maar dat u steeds zult denken aan vrienden ergens in de ruimte, die u - al weet u niet in welke sfeer en wanneer - ongetwijfeld eens zult ontmoeten.

Mag ik daarmee mijn inleiding beëindigen, vrienden?

Wanneer u vragen hebt over levensmogelijkheden of levensvormen op andere planeten, wanneer u iets wilt weten over verschillende godsdienstige concepten daarginds, zelfs wanneer u iets wilt weten omtrent hetgeen ik gezegd heb over sferen, over scheppende invloeden, golven van leven a.h.w., die zich verplaatsen, dan ben ik na de pauze graag tot uw dienst.

-:-

D I S C U S S I E.

x Is het een verkeerd begrip, dat de opeenvolgende levensvormen en bewustzijnstoestanden zich in het heelal over/op dezelfde wijze voltrekken en dus ook vóór ons tegenwoordig stadium op onze planeet hebben bestaan, zodat ook de blauwe, bruine en zwarte planeten eenzelfde ontwikkeling zullen volgen? /al

- Dit is niet helemaal juist. Ik zal proberen duidelijk te maken waarom, het is tamelijk ingewikkeld.

Wanneer u uw eigen planeet beschouwt, dan zijn enkele oudere rassen en oudere planeten aan de ontwikkeling op uw aarde vooraf gegaan. Maar deze oudere planeten hebben over het algemeen geen peil bereikt, waarop interstellair ruimtevaart e.d. mogelijk was. Het blijkt, dat dit hoofdzakelijk meestal in de 5e tot de 7e z.g. levensgolf ontstaat, maar soms bestaat dit ook in de eerste levensgolf. Wanneer men nu te maken heeft met een bruine of een zwarte planeet, waar ruimtevaart ontstaat, dan is de kans heel groot, dat een dergelijk ras niet meer binnen de grenzen van zijn eigen zonnestelsel blijft; daarmee ontvlucht het eigenlijk aan de normale ritmen

van levensgolven en zal dan heel vaak zelfvernietiging veroorzaken. Men zou dus kunnen zeggen: Een bruine of een zwarte planeet, waarop ruimtevaart zich heeft ontwikkelt (het zijn er dus maar enkele), betreedt het einde van een ontwikkeling; en u zou de ontwikkeling als mislukt kunnen beschouwen, tenminste de laatste fase.

Wanneer daarentegen een wereld nu blauw, wit of goud wordt, voordat zij dus haar ruimtevaart-stadium intreedt, dan kunnen wij zeggen, dat wij hier te maken hebben met een volledig geslaagde stoffelijke ontwikkeling, waarmee weer een soortgelijke geestelijke ontwikkeling gepaard gaat. Dat is dus het eigenlijke verschil.

Als we een zwarte planeet hebben, die in haar technische mogelijkheden beperkt is en hoofdzakelijk in de omgeving van de eigen zon blijft, terwijl er uitwijkmogelijkheden zijn in geval dat die ene wereld kapot gaat en er toch nog een andere wereld is, waarop leven kan ontstaan, dan is er niets aan de hand en is er een normale ontwikkeling gaande. Maar ja, het kan dus voorkomen.

Twee levensgolven vóór de uwe, dus twee planeten vóór de uwe, is er ook iets dergelijks gebeurd. Er was toen ook een ontwikkeling, die bijna bruin was. Maar er waren toen uitwijkmogelijkheden. Er was geen grote ruimtevaart; ze was interplanetair, niet interstellair. Die planeet is eigenlijk door een atoomoorlog geëxplodeerd; de asteroiden zijn daarvan de overblijfselen. Het resultaat is dus, dat dan die levensgolf zich voortplant. Maar hebben zij zich eenmaal onttrokken aan de invloed van hun eigen ster en de daarmee gepaard gaande ontwikkeling, dan schijnt herstel niet zo gemakkelijk mogelijk te zijn.

U moet wel begrijpen, dit gaat over ongetelde millioenen jaren. Wat ik u hier dus vertel, is alleen maar datgene, wat wij ervan hebben kunnen leren; en daarvan is een groot gedeelte "horen zeggen" en een betrekkelijk klein gedeelte eigen onderzoek buiten de tijdruimte-verhouding om met alle eventuele onnauwkeurigheden in de bepaling, welke daarmee samen gaan.

Ik hoop, dat ik u dit duidelijk heb gemaakt.

x Dus het planetair-verkeer, de behoefte aan ruimtevaart is ook een zeker stadium in de geestelijke ontwikkeling?

- Het gaat ermee gepaard. Het schijnt dus zo te zijn, dat de ruimtevaart een periode is, die kan worden vergeleken met het zich inspinnen en daarna uit de chrysalis breken van een vlinder; dan wordt de totale reeks mogelijkheden veranderd, er komen andere invloeden in het ras en dan kan er een zeer snelle ontwikkeling verder plaatsvinden of een zeer snelle deterioratie.

x Dan staan wij dus ook hier voor die mogelijkheid?

- Nu dat duurt nog wel even. Per slot van rekening, als we het nu heel gunstig berekenen, dan kunnen wij zeggen dat interplanetaire ruimtevaart van af deze aarde, als alles meeloopt, mogelijk zal zijn rond 1980 - 2000; en dan berekenen wij het heel gunstig. Voordat het algemeen gebruikt wordt, zal het waarschijnlijk een 300 jaar verder zijn, dus 2300. En pas wanneer zo'n ontwikkeling ongeveer 5 à 600 jaar is voortgezet, kunnen wij met zekerheid stellen dat de aandrijfmethode, die hoofdzakelijk op cosmische straling enz. berusten, gevonden worden, waarmee interstellaire ruimten kunnen worden overbrugd met de verkorting van tijdeffect. In het andere geval krijgt men wel een mogelijkheid tot ruimtevaart, maar dat wordt door ons niet als echt beschouwd, omdat dan verscheidene generaties in zo'n ruimteschip zouden moeten leven, voordat de achter-achterkleinkinderen van degenen, die gestart zijn, ergens op een andere wereld kunnen landen - als ze tenminste dan nog weten, hoe ze zo'n schip moeten bedienen. Dat ligt dus heel anders. Maar het gebruikmaken van de contractie der persoonlijke tijd (de manier, waarop u jaren kunt samentrekken tot voor uw gevoel dagen) is dus afhankelijk van de gebruikte aandrijving; en dat is zeer sterk afhankelijk van hetgeen u weet omtrent magnetische stasis-velden, de afbuigingsmogelijkheden voor bepaalde straling, de afschermingen en dus tenminste een

benadering van de lichtsnelheid. Pas wanneer men 9/10 van de lichtsnelheid kan bereiken, is er een voldoende tijdsinkrimping, waardoor een mens zich levend van de ene ster naar de andere zou kunnen verplaatsen op een tocht door de ruimte. En dan zou een reis van laat ons zeggen 50 lichtjaren voor een mens toch nog altijd 15 tot 20 jaren vergen; en een retour-tje zou u 50 jaar ouder maken. Maar in die tussentijd zou uw eigen wereld zo ongeveer een 5 tot 600 jaar verder zijn! Je gaat dus weg en dan kan moeder de thee wel warm houden, maar tegen de tijd dat je terugkomt, is er geen thee, geen moeder en misschien zelfs geen wereld meer. En dat is dus een periode, waarin de ruimtevaart erg dubieus wordt. Leert men echter gebruik te maken van de mogelijkheid om door te steken a.h.w. van materie naar anti-materie, zonder daaraan te gronde te gaan of omgekeerd, dan is weer een grotere overbrugging in kortere tijd mogelijk. Dat komt echter zelden voor. Het zijn alleen de hoogst beschaafde rassen, die dat hebben. Voor de aarde zou ik een dergelijke ontwikkeling niet veronderstellen, want die ontwikkeling vinden we nl. vooral daar, waar de sterren heel dicht bij elkaar staan; daar zijn dus andere ruimtelijke verhoudingen.

x Dus wat van hieruit gaan, dat noemt u dan ook een uitwijkmogelijkheid?

- Dat kan een uitwijkmogelijkheid zijn. Laten we het nu eens heel eenvoudig stellen: De aarde of b.v. de zon staat voor een punt, waarop geen levensvatbaarheid meer is: b.v. de zon wordt nova. Men weet dat van tevoren en men kan dus uitwijken. In dat geval - en dat is nu het typische - zou men dus ook gebruik kunnen maken van die generatieschepen, waarin verscheidene generaties elkaar opvolgen. Maar dan zullen degenen, die aankomen praktisch niet meer onder invloed van Sol staan. Dat is juist het typische, dat hieraan vast zit.

Een uitwijkmogelijkheid? Neen, ik geloof eerder, dat het de exploratiedrang van de rassen is, die hen op een gegeven ogenblik de ruimte indrijft en later het begrip voor het andere leven, dat ze zullen vinden - het is nog niet eens handel, het is meer een uitwisseling van ideeën, zou men kunnen zeggen - welke hen ertoe brengt om die ruimtevaart in beperkte mate te handhaven. Interplanetair verkeer kan lonend zijn; interstellair verkeer praktisch niet. Het heeft dus geen feitelijk nut.

x U sprak over een planeet of eerder één of twee planeten. Waren dat planeten, die gelijk waren aan deze planeet en in de buurt van deze planeet, waarop de uitwijkmogelijkheid was, toen er.....

- Neen, ik bedoel nl. dit: Wanneer ik zeg, dat van buitenaf het leven in verschillende vormen begint, dan trekt het - naarmate de zon dus minder krachtig wordt - steeds verder naar binnen toe. Zou de zon weer krachtiger worden, dan kan het zich weer naar buiten terugtrekken. Elke opvolgende wereld kan men echter beschouwen als een soort generatie van het leven; het is een levensgolf.

Nu is er een planeet geweest, die aan haar levensvorm een betrekkelijk snel en voortijdig einde heeft gemaakt. Men heeft daar geëxperimenteerd met een vorm van atoomkracht, die absoluut niet te beheersen is en men heeft het als wapen gebruikt. Die planeet is daardoor in stukken uiteengespat. Toen werd nl. het zwaartekrachtsveld van die wereld geheel verstoord en daardoor ontstond er een groot aantal aantrekkingen van buitenaf. De planeet kon hier niet tegenop; haar eigen kern, die over het algemeen meer gecompriëerd dan actief was, stuwde naar buiten, de korst barstte open, de binnenkant met een hogere temperatuur vergaste voor een deel en wat er overbleef, waren dus allerhand brokken materie, die eigenlijk de schil zijn van uw aardbodem. Dat is dus gebeurd. Nu kunnen wij er wel verder op doorgaan, maar ik geloof niet, dat het op dit ogenblik veel nut heeft.

x Zou u met een enkel woord kunnen uitleggen waarom de ontwikkeling op zo verschillende wijzen nodig is?

- De ontwikkeling is - zover ik het begrijp - niet op zo verschillende wijzen nodig, maar het lijkt mij toe, dat elke ontwikkeling zich op de meest ideale wijze aanpast aan de omgeving. En dat wil dus zeggen, dat het ont-

staan van sterren van verschillende activiteit, werelden van verschillende dichtheid, grootte en massa, wanneer daarop leven ontstaat, deze levensvormen moeten voortbrengen, die aangepast zijn aan dat milieu, aan die omgeving en daarin tot een bewustwording kunnen komen.

U zou dus kunnen zeggen: de diversiteit van mogelijkheden in het Al is oneindig. Daar, waar leven bestaat, zal de levensvorm aan die diversiteit zijn aangepast, omdat het eigenlijk niet gaat om de stoffelijke vorm, die voortdurend wisselt en vergaat, maar om het geestelijk bewustzijn, dat het enig praktisch blijvende is, dat daaruit voortvloeit. Waarom, moet u mij niet vragen. Maar als u soms zover komt, dat u bij de Oerbron zelf aankomt en ermee kunt praten (ik ben zelf nog niet zover), dan kunt u daar eens informeren. Dus dat is een vraag, waarop ik moeilijk antwoord kan geven.

x Gaat de ontwikkeling van geesten, afkomstig van verschillende werelden in één richting? Is er ergens een ontmoeting?

- Ja, er is zover mij bekend ergens een ontmoeting. Ik weet van onze wereld, dat contacten met die geesten mogelijk zijn. Maar ik heb horen vertellen, dat - zoals b.v. de aarde haar 7 stralen kent - er in het Al 63 stralen zouden bestaan. U moet niet vragen waarom. Ik weet het niet. Die 63 stralen zouden de 63 componenten vertegenwoordigen, die tezamen de Alkracht vormen. U kunt zich dit voorstellen als een soort rad met 63 spaken. Aan het begin van een spaak begint een ras of een rassengroep. Voor de humanoïden dus één spaak. Hoe verder zij stijgen, hoe dichter zij naar de Oerbron toegaan, al komen zij schijnbaar uit tegengestelde richting en hoe dichter zij bij elkaar komen te staan; hun ontmoetingspunt schijnt dus in die Oerbron te zijn. Ik geloof, dat dit wel voldoende is.

x In Amerika en Engeland worden herhaaldelijk publicaties verspreid, waarvan hier te lande vertalingen in het Nederlands verschijnen. Deze bevatten boodschappen op geestelijk gebied en waarschuwingen tegen het atoomgevaar (zelfvernietiging). Deze boodschappen zouden afkomstig zijn van Venus, Mars en andere planeten en zijn mediamiek ontvangen. Kunt u ons hieromtrent meer vertellen of moet o.e.a. naar het rijk der fantasieën worden verwezen? Kunt u ons ook het verschijnsel "vliegende schotels" verklaren?

- Ja, dat kan ik gemakkelijk door te verwijzen naar de brochure: De Openbaring van de Vliegende Schotels. Daar staat alles volledig in. Wat de rest betreft, ik kan u wel dit vertellen: Er zijn heus wel dingen, die u "vliegende schotels" noemt. Er zijn dus inderdaad ruimtevaartuigen en er komen er ook hier op aarde kijken, of ze hier niet al te gevaarlijk zijn. Maar dat wil niet zeggen, dat die krachten zonder meer ingrijpen. Ze proberen het wel. En we hebben zelfs wel verschillende malen tijd beschikbaar gesteld voor boodschappen van denkers; in dit geval hoofdzakelijk denkers van Venus, die probeerden hun visie door te geven. Dus a priori gesteld, mogelijk is het. Het bestaat.

Maar wat denkt u nu van iemand, die zichzelf alvast aanstelt als gedelegeerde en wereldprocurator in naam van de geesten van Venus, Mars of de ruimtemensen en bijvoorbeeld begint belastingen te heffen? Als ze daarmee beginnen, dan begrijpt u toch wel dat hij naar een goed inkomen zoekt en dat dit goede inkomen zeker niet in direct verband staat met de werkelijke contacten met ruimtemensen.

Ik wil u ook erop wijzen, dat de publicaties in ten minste drie gevallen worden verspreid door personen, die meermalen zijn aangeklaagd wegens oplichting. Oplichting, die overigens niet alleen in verband staat met die ruimtevaart maar met hun verder gedrag. Ik wil u verder erop wijzen, dat deze mensen wanhopige pogingen doen om zoveel mogelijk geld te trekken en gelijktijdig verklaren zij in voortdurende verbinding te staan met de mensen uit de ruimte. Mensen uit de ruimte, die over allerhand bijzondere vermogens beschikken en die vandaag of morgen ergens zullen landen. Om u een paar voorbeelden te geven: Op het ogenblik zijn voorspeld: landingen op Tempelhofplatz in Berlijn; landingen bij Buenos Aires; landingen in Missouri; en landingen ten noorden van Dublin. Maar ja, je kan wachten, totdat

je een ons weegt, want die dingen komen toch niet. Hiermede wil ik er dus in de eerste plaats de nadruk op leggen, dat een groot gedeelte van deze gegevens direct of indirect afkomstig is van personen, die niet betrouwbaar zijn.

Nu gaan we over naar punt 2.

We hebben dus zelf geprobeerd die contacten mogelijk te maken en wat blijkt dan? Door het bestaan van een totaal verschillende begripswereld en mentaliteit is een directe overdracht praktisch niet mogelijk. Nu worden b.v. in Engeland bepaalde dingen mediamiek ontvangen. Er zijn ook in Nederland enkele mensen, die daarmee enige contacten hebben. De mediamieke kwaliteit op zichzelf en de noodzaak om totaal van uw wereld verschillende begrippen om te zetten in menselijke begrippen is zo misleidend, dat men ook daarmee erg voorzichtig moet zijn. Ik hoop, dat u dat kunt volgen.

Dan hebben wij punt 3.

Waarschuwen tegen het atoomgevaar. Mijn waarde vriend, dat is volkomen terecht, dat doen wij ook. Laat ik u erop wijzen, dat een jaar geleden, een half jaar geleden en anderhalf jaar geleden hebben gewezen op de gevaren, welke aan bepaalde proeven verbonden waren. En dat we b.v. in onze laatste verwachtingen hebben gesproken over verhoogde radio-activiteit met mutatie van o.m. granen en plantenleven en gevaar voor genetische mutatie - ook bij hogere wezens - in o.m. Amerika en delen van Rusland en China. U kunt op het ogenblik zelf constateren - want die gegevens zijn gepubliceerd - dat volgens de volkomen theoretische stellingen de verzaaging met radio-actief iod. $\frac{4}{5}$ van het toelaatbare reeds heeft bereikt; daaruit kunt u zelf conclusies trekken. Dat geldt voor mensen; niet voor planten, die voor bestraling veel gevoeliger kunnen zijn en die voor een deel ook radio-actief iod. opnemen met alle gevolgen van dien. Dat geldt ook niet voor dieren, want een groot gedeelte van dit iod. komt via de melk; dieren, die dus ook veel van dit radio-actief iod. verwerken en die daardoor ook kunnen muteren. Met andere woorden: dat atoomgevaar is heus wel reëel. Maar wanneer u nagaat wat wij verder over de atomen hebben gezegd en wat in enkele gevallen ook uit de ruimte is gezegd (en dat was dan geen gezwam uit de ruimte): wanneer de mens verder moet gaan, zal hij moeten leren de atoomkracht niet als wapen te gebruiken en van de ongelimiteerde atoomsplijting over te gaan tot de atoomfusie. Atoomfusie is praktisch gevaarloos, brengt weinig of geen radio-actieve en instabiele elementen met zich mee (zeker niet in de atmosfeer vrijkomende) en levert enorme krachten.

Men heeft ook wat bommen betreft met dit principe reeds beperkt proeven genomen. De beste proeven zijn genomen o.m. in Engeland voor het gebruik van deze nieuwe wijze van atoombinding als aandrijfkracht van motoren; dus voor schepen, treinen en eventueel zelfs vliegtuigen. Ik wijs hier even op.

Een algemene waarschuwing tegen atoomgevaar is waanzin. De mensheid is zover dat ze dit begrip heeft; en ze zal deze kracht nu ook moeten gebruiken. Ze moet haar echter beheerst en goed gebruiken en dat kan ze alleen als ze het geweld afzweert. Dit zal uit de ruimte ongetwijfeld ook worden gezegd en is reeds meermalen gezegd.

Als u zich nu herinnert wat ik u heb verteld, dat we hier dus hoofdzakelijk te maken hebben met wezens, die door een schipbreuk in het zonnestelsel zijn terecht gekomen en op den duur zover zijn gemuteerd, dat ze nog wel contact hebben - zij het gelimiteerd - met de vroegere moeder-planeet maar daarop niet meer kunnen leven, mensen die dus evenzeer aan uw zonnestelsel gebonden zijn als uzelf - want men kan zich niet zo gemakkelijk twee- of driemaal gaan aanpassen en toch nog een redelijk wezen blijven - dan zult u begrijpen, dat ze zeker niet erop gesteld zijn, dat de aarde vandaag of morgen met een grote klap explodeert met de fatale gevolgen voor alle planeten, zoals directe baanveranderingen en daardoor het vinden van een hernieuwd evenwicht binnen het zonnestelsel.

U begrijpt, dat een deel van die waarschuwing ongetwijfeld echt kan zijn.

Maar de begeleidende motiveringen zijn te veel ontleend aan aardse begrippen.

Verder wil ik erop wijzen, dat het heel vaak voorkomt, dat een landing wordt geannonceerd. Dan gebeurt dat niet en een tijdje daarna komt er een mededeling: Ja, we hadden wel willen landen, maar er was net een aanval van de boze Ypsilon IX (of iets dergelijks) en die hebben wij eerst voor jullie afgeslagen; maar we komen nog wel.

Kijk eens, als dit één keer gebeurt, dan kan het. Maar als het tien keer gebeurt, dan zeg je: Het is kolder. En het is meer dan 10 keer gebeurd!

Dus neemt u maar aan, dat er wezens in de ruimte zijn. Wezens, die op sommige gebieden verder zijn dan u; ze zijn b.v. uitstekende telepathen. Het is overigens een mutatievorm. Maar deze wezens kunnen op uw wereld niet ingrijpen; dat kunt u alleen. Een ieder, die speculeert op de gedachte dat het superras vandaag of morgen de aarde zal overnemen, is ofwel een tikje "mata gelap", dan wel geneigd om van uw goede geld alvast te leven als regeringsfunctionaris zonder het te zijn.

x Drukken bepaalde cosmische Heersers hun stempel op de door u geschetste werelden?

- Ja. Maar dat zijn niet altijd de Heersers, die identiek zijn met uw Dierenriem. U moet het zo zien: De ruimte zelf is niet ledig. Er bestaat indirect een aantal velden. Die velden zijn ten opzichte van elkaar in beweging en handhaven t.o.v. elkaar het evenwicht. Oorspronkelijk is hier dus ook de scheppende werking of de materie uitgegaan. (Die wisselende velden nl. hebben materie doen ontstaan.) Uit de materie is de nevel geboren en uit de nevel de sterren; steeds onder deze invloed.

Wanneer nu een bepaald zonnestelsel of een deel van het Al zich binnen een bepaald veld beweegt, dan wordt gezegd, dat het staat onder invloed van deze Heerser. Daar, waar velden elkaar beroeren of - wat ook voorkomt - ten dele elkaar kruisen, wordt gesteld dat men gelijktijdig onder invloed van verscheidene Heersers staat, waardoor geen directe inwerking van één van hen kan worden verwacht. Voor de aarde is op het ogenblik een dergelijke situatie inderdaad wel aangebroken.

x Kunnen de geesten van levende wezens van de verschillende werelden met elkaar in contact komen?

- Dat is bijna niet denkbaar. Dit zou kunnen, maar dan alleen op een niveau, dat buiten het stoffelijke ligt. Wanneer u zich realiseert, hoe totaal different opvattingen, vormen, wereldbeeld, geloof, ja zelfs schrijfsystemen, de mathematica onz. kunnen zijn bij verschillende rassen of op werelden met een andere ontwikkeling (dus de verschillende stadia van ontwikkeling) en hoe elk wel op den duur hetzelfde bereikt, maar dan het stoffelijke reeds achter zich heeft gelaten, dan zult u begrijpen dat het praktisch onmogelijk is dat de geest van een levend wezen in direct contact komt met een bewoner uit een andere wereld en diens gedachten volledig juist kan weergeven en begrijpen. Het overbrengen naar de materie is dus zeer moeilijk en zo beperkt, dat het in de praktijk betrekkelijk waardeloos is. Het is alleen mogelijk, indien er een intermediair bestaat, die de sociale samenhangen, de geloofswaarden, de filosofieën en verder systemen van beide werelden zou kennen en als vertaler zou kunnen optreden; dit komt uitermate zelden voor.

x Ook wanneer die ontwikkelingen onder invloed staan van dezelfde Heerser?

- Ja, toch. Kijk eens, dit is hier geen kwestie van geestelijke ontwikkeling. Laten we nu eens iets heel eenvoudigs nemen. U gebruikt een rond rood bord met een witte horizontale balk er in voor éénrichtingsverkeer, maar datzelfde schild kan wel een godssymbool zijn op een andere wereld. Wanneer nu degeen, die op die andere wereld is, u probeert te vertellen, hoe hij zich zijn god voorstelt, dan zegt u: Hé, wat vreemd, dat ze daar alleen éénrichtingsverkeer hebben!

Ik vereenvoudig dit misschien een beetje. Maar alleen om u een beeld te

- geven van de moeilijkheden, die kunnen ontstaan.
- x Dus een kwestie van verschillende symbolen?
- Van verschillende symbolen maar ook van verschillende rekenwijze. Laten we zeggen dat uw mathematica op het twee-dimensionale is gebaseerd. Maar stel nu een ras, dat verder is gekomen en dat zich dus op een vier-dimensionale berekening baseert. Dit ras drukt zijn berekening dus niet meer uit in een tekening maar met een soort boetseren of met het vormen van drie-dimensionale voorwerpen, waarbij dus de extra dimensie erbij gerekend kan worden door middel van een extra lijn. Dan is het praktisch onmogelijk om die twee soorten meetkunde met elkaar in overeenstemming te brengen. Beide staan onder dezelfde invloed; ze streven beide naar hetzelfde doel, maar ze drukken het anders uit. De één zegt b.v.: "Allah is groot" en de ander verstaat: "Jij bent gek" en omgekeerd. Het is dus praktisch onmogelijk om dat over te dragen - let wel - op een stoffelijk niveau, dus begrijpelijk voor elkaar in de materie.
- x Op geestelijk niveau is het wel mogelijk?
- Op geestelijk niveau is het wel mogelijk. Maar dan moeten we buiten de vormwerelden komen en dat is juist het moeilijke.
- x Dus uw wereld kan wel contact hebben?
- Wij kunnen een zeker contact hebben, maar ik moet er direct bijvoegen: ook voor ons kunnen bepaalde begrippen en opvattingen zich voordoen, waarvan we ons afvragen: Ja, maar hoe kun je nu daarmee werken? We begrijpen dan wel wat er wordt bedoeld, maar we kunnen ons niet voorstellen wat het voor nut heeft.
- x Dus de geestelijke ontwikkeling is toch wel nauw verbonden met de ontwikkeling van deze aarde?
- Natuurlijk, vandaar dat die binding ook blijft bestaan. Ik heb daar in mijn p.s. even op gewezen. De binding blijft bestaan gedurende een langere tijd. Er is echter een cosmisch plan. In dat plan groeien wij naar elkaar toe. Maar we moeten al heel dicht bij de Oerkracht zijn, wil de afstand tussen twee verschillende werelden en ontwikkelingen zó klein zijn geworden, dat ze spontaan kan worden overbrugd.
- x Zoals b.v. bij die spaken?
- Ja, zonder een proces van werelden. Er zijn er natuurlijk wel, die zich daarop specialiseren, maar het zijn er betrekkelijk weinigen. Ikzelf weet van deze dingen heus wel het een en ander af, maar om eerlijk te zijn: ik ken dan wel een voorstelling van andere werelden en ik weet zelfs een beetje hoe ze voor zichzelf bepaalde begrippen opbouwen, maar ik kan in sommige gevallen het nut daarvan niet inzien en dan zeg ik: Dat heeft voor mij geen zin. Voor jou zal het een emotionele waarde of een herinneringswaarde hebben, waardoor het voor jou wat betekent, maar ik kan het mij niet voorstellen.
- x Maar kunt u zich, als u het wilt, verplaatsen naar die planeten?
- Dat kunnen we onder bepaalde omstandigheden doen, ja. Maar als wij dat alles willen nagaan, dan zouden we eerst moeten beginnen met gedurende 100 jaar die ontwikkeling te bestuderen; dan zouden we de tijdlijn moeten teruggaan om te zien hoe dit alles is ontstaan, vervolgens kunnen we extrapoleren hoe het verder moet gaan en dan kunnen we uit dat totale proces de betekenis van die dingen leren. Maar we hebben zoveel andere dingen, die voor ons belangrijker zijn, omdat we ten slotte zelf bewust moeten worden. We moeten de mensheid helpen en alles wat erbij hoort.
- x En het Godsbegrip op deze wereld is ook heel verschillend, heb ik begrepen?
- Ja.
- x Ook op geestelijk gebied?
- Neen. Geestelijk komen we allen tot de gedachte van de ene Oerkracht, die zijn wezen uitdrukt in wetten. Dit is één van de weinige dingen, waarover u dus kunt spreken. Zoals dit contact dus mogelijk is, is het van uit

menselijk standpunt misschien betrekkelijk abstract, maar het blijkt wel dat we daar hetzelfde begrijpen, ook als de één God uitdrukt - bij wijze van spreken - als een kruis, de tweede als een driehoek en de derde als een bol. Dat symbool kunnen we laten vallen; het is Oerbron. En Oerbron en Begin, een wetend Begin of een bewust Begin, dat schijnt er allemaal in te zitten. Ik heb tenminste nog niemand ontmoet, die dat helemaal verwierp. En alles wat een beetje de Hogere Wereld betreft, is daar zelfs verder ontwikkeld dan hier op aarde.

x Als u zegt "ik heb nog niemand ontmoet", bedoelt u daarmee een geest, die haar ontwikkeling op een andere wereld heeft doorgemaakt?

- Ja. Laat ik het nu zo zeggen: Ik heb dus nog niemand aangetroffen onder de geesten die ik ken, die een ontwikkeling op andere werelden doormaakte; die een Godsbegrip had, dat in essentie verschilde van het onze en wiens idee van streven tot God essentiëel verschilde van het onze. Dus methodiek enz. terzijde gelaten.

x Bestaan er ook kunstuitingen op de planeet?

- Ja, nu moet u me eerst duidelijk maken wat u een kunstuiting noemt?

x Ja, wat wij hier noemen: muziek enz.

- Het is nu wel aardig om te zeggen "muziek enz.", maar u moet het eigenlijk anders omschrijven.

Een kunstuiting is een emotionele uitdrukking van een gesteldheid of een erkenning op zodanige wijze omschreven, dat een gelijke emotie in anderen kan ontstaan. In dat geval kunnen we zeggen, dat er in praktisch elke wereld, die boven het zwarte niveau uitkomt (daar kent men praktisch geen kunst), kunstuitingen van velerlei vorm bestaan, ook wanneer die kunstuitingen sterk kunnen verschillen van wat u hier kent als kunst.

Laten we b.v. zeggen: U schildert. Maar daar kunnen er wezens zijn, die niet schilderen, maar die zorgen dat licht op verschillende manieren door prisma's valt, zodat het voorbij trekken van de zon een voortdurend wisselend beeld geeft en dus bepaalde stemmingen kan weergeven. Dit is voor hen identiek met schilderkunst.

Zo is het overigens bij een humanoïde ras. Want als ik een niet-humoïde ras moet benaderen, dan is het haast onmogelijk de kunstuiting te omschrijven. U spreekt nu over muziek. Maar ik heb u zo even verteld over die wierbollen (dat levende wier); die hebben ook iets, dat u waarschijnlijk muziek zou noemen, maar dat in feite een soort dans is; u zou het als dans omschrijven. Ze hebben een soort gebarentaal. En zo kunnen dus bewegingen tegen elkaar gezamenlijk een schoonheidsbegrip geven en een emotie, die te vergelijken zijn met wat u muziek zou noemen. Dus dat bestaat wel, maar het is niet te vergelijken.

Als u vandaag of morgen op Venus gaat kijken en u probeert daar voor een Rembrandt een paar diamanten te krijgen, dan zullen zij zeggen: "God, wat heb je daar voor een aardig stukje pakpapier!" En dan komen ze aandragen met hun kunstwerk; dat is een stukje beeldhouwwerk, dat voor hen het summum summarum is. Dan zegt u: "Wat bedoel je nu eigenlijk met die kiezelsteen?"

x Deze rassen, welke dus niet menselijk zijn, gaan zij zich wel in die richting ontwikkelen of hoe ontwikkelt zich dat verder?

- Nu, ik hoop dat het u niet teleurstelt, maar uw humanoïde-vorm is niet de meest doelmatige en zeker niet de enige, die tot de hoogste ontwikkeling kan komen. Het is niet noodzakelijk dat een bepaalde levensvorm in een humanoïde-richting gaat. Wel kan worden gesteld, dat alle volkeren, die op oxygeen-planetten leven, waarbij oxygeen dus een levensbestanddeel is voor een deel van het leven, daar noodzakelijk de neiging hebben om in de humanoïde-richting te gaan. Zodra ze een onvoldoende symbiotische samenleving hebben voor hun maatschappelijke groepering, worden zij genoopt een techniek te ontwikkelen. Het schijnt dus dat techniek en manipulatie bevorderlijk zijn voor het ontstaan van humanoïde-vormen. De enige afwijking daarvan zijn een soort zeester-vormige of octopusachtige vormen (de octopi:de

achtarmigen). We kennen daarbij niet altijd grijphanden; we kennen ook tentakels, zuignapjes enz. Maar hanteringsmogelijkheid is dus wel noodzakelijk. Een technologie impliceert een aanwezig-zijn van de nodige zintuigen plus organen om die techniek op te bouwen; en dat impliceert weer vormen, die het humanoïde benaderen, ofschoon de grondvorm nog wel kan verschillen.

Laat er nu b.v. een wereld zijn vol krokodillen (zonder krokodillentranen), dan kunnen deze wezens zich ontwikkelen en zullen de korte voorpoten verder uitgroeien en handjes worden, waarmee ze kunnen manipuleren; de staart zal iets korter en minder sterk worden, terwijl de achterpoten iets krachtiger worden, zodat ze rechtop kunnen staan. En daaruit groeit dan een vorm, die op den duur meer op de menselijke gaat lijken. Overigens mag ik u eraan herinneren, dat de menselijke vorm zeker niet de meest praktische is.

x Maar is deze vorm, deze technische ontwikkeling, belangrijk voor de geestelijke ontwikkeling?

- Dat ligt aan de basisontwikkeling; dus aan de gehele tendenz, die een ontwikkeling op een planeet doormaakt. Maar het kan zijn, dat er een vorm van materialisme komt, van materie-gebondenheid, waarbij het eigen scheppingsvermogen niet meer kan worden uitgeleefd in samenwerking met anderen. Op het ogenblik, dat men dus zijn scheppingsvermogen persoonlijk gaat verwerklijken, heeft men daartoe werktuigen nodig. Zodra er werktuigen komen, ontstaat er dus een simpele mechanische ontwikkeling.

Uit deze simpele mechanische ontwikkeling ontstaat meestal al snel de behoefte tot industriële ontwikkeling.

Industrie had u al in het steentijd^{perk}. Een industrie die pijlpunten, handbijlen en vuistbijlen, steelbijlen en steelhamers maakte. Zo komt dus de industriële tendenz tot stand; en uit die industriële tendenz ontstaat een technologie. Meestal ontwikkelt een technologie zich ten slotte tot een technocratie (een overheersing van de wetenden op technisch gebied), die dan op den duur weer wordt gefrustreerd door de filosofen of de denkers - in sommige gevallen door religieuze groeperingen - die door gedachtenkracht een deel van de technologie a.h.w. omverwerpen en dan ontstaat daaruit meestal een werkelijke samenwerking tussen mensen. Dit is het normale proces.

x Welke kleur hebt u onze aarde gegeven?

- Melkchocolate; dus licht bruin. Uw wereld is dus nog niet zover, dat ze haar dictatoriale neigingen, haar verdeeldheid heeft overwonnen, maar ze gaat wel de richting uit van begrip voor samenwerking. Als ze dit begrip nu eerder vindt dan de zelfvernietiging, dan zal ze dus langzaam evolueren en waarschijnlijk over 25000 jaar in de richting van de groene en de blauwe planeten gaan. Dat is dus de periode, waarin de evolutie - gezien de huidige toestand - mogelijk is. Dan kunt u wel rekenen - indien het bestaan hier dus voortgaat - dat het nog ongeveer $1\frac{1}{2}$ miljoen jaren vergt, voordat ze een witte planeet wordt.

x Maar wanneer er in een zonnestelsel nu een zwarte planeet is, die zichzelf vernietigt, dan heeft dat toch invloed op de andere planeten in datzelfde zonnestelsel?

- Wanneer een zwarte planeet een deel is van een evolutiegolf (een geestelijke evolutiegolf), dan is die golf daarmee ten einde. Dat wil dus zeggen, dat als de ster zelf dit zwart heeft bestreden - wat lang niet altijd waar is - een nieuwe evolutiegolf kan ontstaan (maar kleiner en beperkter), waarbij ze dan niet helemaal aan wit toekomt, maar waarbij toch een lichtere kleur wordt bereikt, voordat de ster zelf aan het einde van haar werkzaamheid is. Maar dat is lang niet zeker. Want men kan zeggen, dat er op een miljoen planeten er één is, die een voldoende bewustzijn draagt om te zeggen: Dat is werkelijk een planeet door denkende wezens bewoond. Dat is één op de miljoen. Als u nu rekent dat er gemiddeld per ster ongeveer 4 tot 7 werkzame planeten zijn, dan kunt u wel uitrekenen hoeveel ster-

ren er dus zijn, die planeten hebben, waarop geen bewustwording meer plaatsvindt of nog geen bewustwording heeft plaatsgevonden.

Nu, vrienden, zullen we langzamerhand hier een einde aan maken. Ik hoop dat u deze avond interessant hebt gevonden en nu zou ik graag van mijn kant ook een paar woorden willen zeggen.

We hebben nu dus allerlei curiositeiten uit het heelal bekeken. Wanneer we nu de rarekiekkast dichtdoen, dan worden we weer geconfronteerd met het heersende ras op de derde planeet van het systeem Sol (de Aarde): homo sapiens. En homo sapiens is een heel eigenaardig wezen. Homo sapiens is een wezen, dat met zichzelf voortdurend in strijd is. De ervaringen, die wij bij ons onderzoek hebben opgedaan, wijzen enkele gunstige maar ook enkele zeer ongunstige tendenzen aan. Aan het einde van de avond zou ik het daarover graag even willen hebben.

Vrienden, deze homo sapiens heeft de eigenschap, dat hij volledig onlogisch is; d.w.z. hij kent wel vele denksystemen, maar gebruikt ze nimmer systematisch. Hij wordt beheerst door zijn eigen wezen en daarbij vooral door zijn stoffelijke vormgeving. Het resultaat is een wereld, waarin de meest tegenstrijdige werkingen naast elkaar voorkomen. Wanneer wij ons willen spiegelen aan die andere bewoonde werelden, dan mogen wij zeggen:

Mensheid, op het ogenblik dat je leert om de belangen van de wereld en van anderen eerlijk af te wegen tegen je eigen belang, heb je een schitterende mogelijkheid voor een betrekkelijk snelle materiële evolutie; en voor velen zelfs een zeer snelle geestelijke evolutie. Als je daarentegen hoofdzakelijk aan jezelf denkt en alles, wat je in de wereld doet, direct met jezelf in verband begint te brengen, dan zul je ongetwijfeld falen.

Elk ras, dat uit mensen bestond, die zichzelf zochten - ongeacht de vorm, die ze verder hadden - is te gronde gegaan; het heeft zichzelf vernietigd; het heeft zich in grote gevaren begeven, geestelijk zowel als stoffelijk.

Wanneer een bepaalde cosmische Heerser, in een bepaald deel van de ruimte u beïnvloedt, dan zult u daardoor ongetwijfeld ten dele worden meegesleept.

Ik wil u nu graag wijzen op de tendenzen, die op het ogenblik volkomen in strijd met elkaar op aarde tot uiting komen.

1. Heel weinig mensen hebben op het ogenblik belangstelling of respect voor anderen. Menigeen gaat van zichzelf uit en de rest interesseert hem niet zoveel.

2. Diezelfde mensen zullen - wanneer hun gevoelens worden beroerd - plotseling alles - ook zichzelf - opofferen voor anderen.

Het is duidelijk, dat de gevoelswereld van uw mensheid nog niet in orde is. Er is verdeeldheid in uw gevoelswereld.

Wanneer nu de mensheid leert om haar gevoelens te richten op de gemeenschap en niet op zichzelf alleen, wanneer men bereiking voor de gemeenschap nastreeft en niet rechten voor zichzelf, wanneer men ziet dat alles slechts een middel is om het mens-zijn intenser, beter en groter te maken, maar niet een middel of een doel is dat boven het menselijk bestaan zelf uitgaat, dan heeft deze kleine planeet Aarde (waarop ook ik heb geleefd) onmetelijk grote mogelijkheden.

Wat ik u heb verteld over die bewoonde werelden in de ruimte, moet u dan maar zien als een interessante lezing en een aardige hoeveelheid gegevens en mededelingen. Iets, waarover u kunt denken; maar denk dan vooral daarover na!

Zwarte planeten vernietigen zichzelf. Uw wereld staat nog niet zo ver van dat zwart af. Maakt u uw wereld steeds lichter, dan zult u moeten grijpen naar de eerstvolgende kleur a.h.w., de eerstvolgende schake-

ring, die voor u belangrijk is. Die schakering zal ongetwijfeld liggen in de richting van rood en groen. Moed en liefde, geloof en innerlijk beleven zijn tezamen de eigenschappen, die uw wereld kunnen verheffen. Wij doen alles wat we kunnen om u daarbij te helpen, dat is duidelijk. Maar u kunt zich alleen verheffen, als u het geheel gaat overzien. U bent niet de uitverkoren levensvorm, het doel en middelpunt van deze totale cosmos. Ge zijt één van de vele groepjes, die door de oneindigheid van tijd de kans krijgt om zich langzaam van insect tot een meer wetend wezen te ontwikkelen. En u bent nog niet eens halfweg.

Denk niet, dat God klaar staat om u bijzonder te helpen, maar begrijp dat de cosmische wetten ons allen drijven en dat - als u die cosmische wetten kunt beleven, zoals ze voor u kenbaar zijn - uw eigen wereld zich zal openplooiën; dat u zelf kunt groeien; dat uw wereld plotseling rijp zal zijn voor vele nieuwe ontwikkelingen. Maar begrijp ook, dat - als u die dingen van u afwerpt, als u alleen vraagt naar uw lust en uw wet, als u God ziet als uw eigen monopolie, als u uw bezitsrecht op mensen en dingen ziet als het belangrijkste in het bestaan, u daaraan zult ten onder gaan.

Geloof me, vrienden, als ik u vertel over die bewoonde werelden, dan is het alleen belangrijk, als u beseft hoe onbelangrijk de mensheid is; onbelangrijk te midden van een cosmos. Eén van de vele mogelijkheden. En de weg, die de mensheid zal moeten gaan in de cosmos, kan door een ander gegaan worden. U bent net zo min onvervangbaar als de tweehonderdste typiste op een groot kantoor onvervangbaar is. Het is aan u om uw taak te vervullen. Het is niet uw taak, die uw bestaansnoodzaak in cosmische zin rechtvaardigt. Van u, mensen, moet het uitgaan.

Als ik vanavond met al dat prettig en gezellig gepraat over die bewoonde werelden, dat even tot u heb kunnen laten doordringen, u even heb kunnen duidelijk maken dat uw eigen bestaan (het bestaan van de mensheid) niet van uit God zonder meer gerechtvaardigd is, dat het leven een gave is en dat de mogelijkheid om te groeien een gave is, maar dat de verplichting om te groeien op u rust en dat niemand die plicht en verplichting van u kan overnemen, dat niemand die taak voor u kan volbrengen, dan heeft deze avond zin gehad.

Ik ben erbij gaan staan om meer indruk te maken. Dat is misschien dwaas, maar dat is nu eenmaal zo. Mensen op aarde, die wat willen zeggen, staan op en gebruiken gewichtige intonaties. Waarom zou ik het niet doen, dat begrijpt u misschien.

Vergeet ook een ander ding niet. Ik behoor ten slotte tot dezelfde levenscyclus als u; en wanneer u faalt, dan heb ik ook ergens gefaald. Ik zal opnieuw verdergaan en u zult ergens verdergaan en opnieuw beginnen. Maar we kunnen zoveel bereiken, we kunnen zoveel hoger komen. Daarom zou het voor ons allen - voor al die voorgaande ontwikkelingscycli en voor al die andere planeetbewoners van werelden, die nu allang dood zijn zowel als voor ons - een zegen zijn, wanneer ook dit volk, dit ras van mensen in staat zou zijn de eigen taak, de harmonische bewustwording binnen het Al te volbrengen.

En als ik nu te plechtig ben geweest, vergeef het me maar. Maar waarom zouden we ook dat niet even erbij vermelden. Want vergeet één ding niet: er is wel geen woningnood in het heelal (er zijn planeten en zonnestelsels genoeg, waarop we opnieuw kunnen beginnen), maar het duurt zo lang, voordat zo'n woning is geïnstalleerd; onnoemelijke jaren, voordat van een eenvoudige cel weer een wezen is ontwikkeld, waarin we kunnen leven. En hier hebben we de mogelijkheid, hier is dat wezen, hier is die kans, hier is die ontwikkelingsmogelijkheid. Laten we het niet verknoeien. Laten we ons huis niet verlaten vóór het tijd is om een woning in een andere wereld, in een andere sfeer of op een andere planeet te zoeken.

:--:--: